

Arrest

nr. 211 874 van 31 oktober 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Fatima RAHOU
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 25 oktober 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Fatima RAHOU, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Isabella FLORIO, die loco advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 25 oktober 2018 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal wegens illegaal verblijf en zwartwerk. Zoals blijkt uit het

administratief verslag werd verzoeker aangetroffen zonder dat hij in het bezit was van zijn identiteitsdocumenten. Hij verklaarde illegaal in het land te zijn en in 2010 te zijn teruggekeerd naar Kosovo. Hij verklaarde momenteel bij zijn neef te verblijven.

1.2. Op 25 oktober 2018 stelde de centrumarts een attest op waaruit blijkt dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een schending inhoudt op artikel 3 EVRM. Hij stelde ook een fit-to-fly op.

1.3. Hij werd diezelfde dag, om 13u17, een vragenlijst overhandigd in het kader van het hoorrecht.

1.4. Op 25 oktober 2018 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing.

1.5. Op 25 oktober 2018 wordt de beslissing genomen waarbij een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van 2 jaar (bijlage 13sexies). Op 30 oktober 2018 werd een readmissie verzoek gericht aan de Kosovaarse autoriteiten. Er is nog geen vlucht voorzien.

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: X

voornaam: X

geboortedatum: 08.03.1980

geboorteplaats: Mitrovice

nationaliteit: Servië en Montenegro

In voorkomend geval, ALIAS:

X – 01/01/1975 - Kosovo

X – 01/01/1900 - Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Zuiderkempen op 25/10/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldig identiteitsdocument.

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Ten laste van betrokkene zal door de politie van Zuiderkempen een PV opgesteld worden inzake zwartwerk.

Betrokkene is niet in het bezit van een arbeidskaart of een beroepskaart.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Betrokkene werd gehoord op 25/10/2018 door de politiezone van Zuiderkempen en verklaart dat dat hij een hernia heeft.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene werd gehoord op 25/10/2018 door de politiezone van Zuiderkempem en verklaart dat hij geen vriendin of vrouw heeft in België. Betrokkene verklaart ook dat hij geen kinderen heeft in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert dat hij na zijn repatriëring in 2010 teruggekomen is naar België in 2011.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf na zijn repatriëring in 2010 op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene heeft de Belgische autoriteiten trachten te misleiden door het geven van verschillende identiteiten (X -°01/01/1975 // X – 18/05/1981). Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene bij Dienst Vreemdelingenzaken gekend is onder de identiteit X (°08/03/1980).

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Ten laste van betrokkene zal door de politie van Zuiderkempem een PV opgesteld worden inzake zwartwerk.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Zuiderkempem op 25/10/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert dat hij na zijn repatriëring in 2010 teruggekomen is naar België in 2011.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf na zijn repatriëring in 2010 op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.
Betrokkene heeft de Belgische autoriteiten trachten te misleiden door het geven van verschillende identiteiten (x - °01/01/1975 // x – 18/05/1981). Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene bij Dienst Vreemdelingenzaken gekend is onder de identiteit x (°08/03/1980).

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.
Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.
Ten laste van betrokkene zal door de politie van Zuiderkempem een PV opgesteld worden inzake zwartwerk.

Betrokkene werd gehoord op 25/10/2018 door de politiezone Zuiderkempem en verklaart dat hij de eerste keer in 1999 naar België is gekomen vanwege de oorlog. Betrokkene is na zijn repatriëring in 2011 teruggekomen naar België omdat hij hier alles ondertussen kent. Betrokkene verklaart niet te kunnen terugkeren naar zijn thuisland omdat hij daar geen toekomst heeft.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Kosovo een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 25/10/2018 door de politiezone van Zuiderkempem en verklaart dat een hernia heeft.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.”

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.
Betrokkene beweert dat hij na zijn repatriëring in 2010 teruggekomen is naar België in 2011.
Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf na zijn repatriëring in 2010 op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene heeft de Belgische autoriteiten trachten te misleiden door het geven van verschillende identiteiten (X - °01/01/1975 // x – 18/05/1981). Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene bij Dienst Vreemdelingenzaken gekend is onder de identiteit x (°08/03/1980).

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens

zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, x, attaché, , gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ Voorkampen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas, de betrokkene, x op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 8 en 13 EVRM, van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 41§1 van het Handvest van de grondrechten van de EU, van het hoorrecht, van het beginsel audi alteram partem en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij merkt op dat hij een kopie van zijn paspoort bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd. Volgens verzoeker is het niet redelijk om het verrichten van arbeid zonder arbeidskaart of beroepskaart, waarvan nog een PV moet worden opgesteld, als motief aan te wenden voor een dergelijk verregaande maatregel.

Volgens hem wordt er geen motief gegeven omtrent het risico op onderduiken. Het motief zou niet vallen onder artikel 74/14 §3, 1° van de vreemdelingenwet, maar wel onder 74/14 §3, 3° van de vreemdelingenwet, met name de bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid. Verzoeker stelt dat hij niet kan beschouwd worden als een gevaar voor de openbare orde omdat hij geen verblijfsaanvraag of verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend en omdat hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente. Of hij niet in een hotel verbleef is hem nooit gevraagd. Door het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek, wordt volgens verzoeker het redelijkheidsbeginsel niet gerespecteerd. Verzoeker verwijst naar een UDN arrest om vervolgens te concluderen dat er sprake is van een schending van artikel 8 EVRM. Hij stelt dat de beslissing zijn privéleven, dat hij heeft met zijn neef en diens echtgenote in België, beïnvloedt en dat dit zal worden onderbroken. Het hoorrecht zou niet zijn gerespecteerd omdat de vragen van de politie louter formeel zijn. Indien hij gehoord was geweest, had hij erop kunnen wijzen dat hij reeds in 1999 aanwezig was in België, dat hij 12 jaar een relatie had met mevr. Luyckx, die hem psychologisch zou misbruikt hebben, dat hij nog steeds goede familiale belangen onderhoudt met de dochter en zus van zijn ex-partner, hier familieleden en vrienden heeft.

In een tweede middel, gericht tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens, voert verzoeker een schending aan van artikel 7, tweede lid, artikel 49 §3, artikel 74/13 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 8 EVRM.

Hij verwijt het bestuur dezelfde motivering te hebben voorzien als voor het bevel, terwijl artikel 7, tweede lid eigen criteria bepaalt om tot een terugleiding te kunnen besluiten, die verschillend zouden zijn van de motieven voor het bevel. Artikel 74/13 zou niet zijn onderzocht.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuursakten bepaalt dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 8° van de vreemdelingenwet omdat verzoeker in het Rijk verblijft zonder geldig identiteitsdocument en omdat hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging. Er werd geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan omdat het risico op onderduiken bestaat daar verzoeker zich na zijn repatriëring in 2010 niet op wettelijk voorziene wijze heeft getracht te regulariseren, hij getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden door het gebruik van verschillende identiteiten en omdat hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente. Uit het administratief verslag vreemdelingencontrole blijkt dat verzoeker verschillende malen een alias heeft opgegeven en dat hij pas na enige tijd zijn werkelijke naam meedeelde aan de politie. Hij trachtte derhalve op zeer duidelijke wijze de overheden te misleiden, wat hij niet dienstig kan betwisten.

Verzoeker kent de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

Waar verzoeker de verwerende partij verwijt dezelfde motivering te hebben voorzien onder de component "terugleiding naar de grens" als voor de "bevelscomponent", terwijl artikel 7, tweede lid eigen

criteria bepaalt om tot een terugleiding te kunnen besluiten, die verschillend zouden zijn van de motieven voor het bevel, kan hij niet worden bijgetreden.

Artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt inderdaad als volgt:

“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”

Er werd wel degelijk gemotiveerd omtrent het risico op onderduiken en de reden waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend en dus werd met andere woorden gemotiveerd waarom de vreemdeling, in casu verzoeker, naar de grens zal worden teruggeleid.

De kopie van zijn paspoort die bij het verzoekschrift is gevoegd, doet geen afbreuk aan de vaststelling van de politie, dat hij werd aangetroffen op het Schengengrondgebied zonder in bezit te zijn van een geldig identiteitsdocument. Bovendien werd de beslissing ook gesteund op de vaststelling dat hij betrapt werd op zwartwerk, wat een determinerend motief is dat alleen al het bestreden bevel kan dragen.

Hij betwist het zwartwerk niet, doch meent dat dit niet een voldoende zwaarwichtige reden is om als motief te gelden bij het nemen van de bestreden beslissing. Hij gaat echter voorbij aan artikel 7, eerste lid, 8° van de vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk voorziet in voormeld motief:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;”

Waar verzoeker stelt dat er geen motief werd gegeven omtrent het risico op onderduiken, kan hij niet gevolgd worden. In de beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar artikel 74/14 van de vreemdelingenwet en meer precies naar artikel 74/14 §3, 1° van de vreemdelingenwet en het risico op onderduiken als reden waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Artikel 74/14 §3 1° luidt als volgt:

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat.”

Waar verzoeker meent dat er niet naar 74/14 §3, 1° maar wel naar 74/14 §3, 3° van de vreemdelingenwet diende te worden verwezen, toont hij niet aan wat het belang is bij zijn kritiek. In casu werd het risico op onderduiken verantwoord door te verwijzen naar de wettelijke criteria, die tevens werden opgesomd in de bestreden beslissing en die bovendien vergezeld zijn van een uiteenzetting in feiten. Er wordt niet gemotiveerd omtrent het gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid waardoor het bestuur niet verweten kan worden om geen overeenkomstige wettelijke bepaling te vermelden in de beslissing.

Verzoekers betoog, dat hij niet beschouwd kan worden als een gevaar voor de openbare orde omdat hij geen verblijfsaanvraag of verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend en omdat hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente, is niet dienstig. Waar hij opmerkt dat het hem nooit werd gevraagd of hij niet in een hotel verbleef, dient opgemerkt dat verzoeker niet betwist dat hij zich diende aan te melden, wat hij niet deed. Ook dienaangaande is zijn betoog niet dienstig.

Verzoeker is niet in staat de vaststellingen, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier en die verantwoordend dat de wettelijke criteria in het kader van het risico op onderduiken toepassing vinden, te weerleggen.

Het redelijkheidsbeginsel werd niet geschonden door het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek.

Wat betreft de opgeworpen schendingen van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet het volgende worden vastgesteld: Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Verzoeker faalt ter zake in de op hem rustende bewijslast.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker gehoord werd op 25 oktober 2018 waarbij hij zowel gevraagd werd naar zijn medische situatie als omtrent artikel 8 EVRM. Verzoeker verklaarde een hernia te hebben en dat hij geen partner of kinderen heeft in België.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat hieromtrent, in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werd gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord op 25/10/2018 door de politiezone van Zuiderkempen en verklaart dat hij een hernia heeft. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dat het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene werd gehoord op 25/10/2018 door de politiezone van Zuiderkempem en verklaart dat hij geen vriendin of vrouw heeft in België; Betrokkene verklaart ook dat hij geen kinderen heeft in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen."

Verzoeker levert kritiek aangaande het hoorrecht, doch gaat eraan voorbij dat hij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing op 25 oktober 2018, om 13u17, een vragenlijst werd overhandigd in het kader van het hoorrecht. Hij verklaarde sedert 2011 terug in België te zijn nadat hij in 2010 werd gerepatriëerd en dat hij daarvoor in 1999 naar België was gekomen omwille van de oorlog. Hij zou zijn teruggekomen omdat hij hier alles zou kennen. Hij verklaarde geen toekomst te hebben in Kosovo, voldoende Nederlands te spreken en in België een heel netwerk te hebben. Hij verklaarde een paspoort en identiteitskaart te hebben bij vrienden.

Gevraagd naar een vrees bij terugkeer naar zijn herkomstland, antwoordde hij dat hij geen toekomst heeft in Kosovo, er geen netwerk en vrienden heeft en dat hij dit eerst wil bespreken met zijn advocaat en zijn vrienden. Hij verklaarde een asielaanvraag te hebben ingediend in de jaren 90 in Duitsland.

Waar verzoeker wijst op de relatie die hij heeft met zijn neef en diens echtgenote in België en dat die relatie zal worden onderbroken, dient opgemerkt dat verzoeker nalaat aan te tonen dat er sprake is van een effectieve band van afhankelijkheid. Bovendien dient te worden vastgesteld dat ook bij het verzoekschrift geen enkele stukken worden gevoegd aangaande zijn neef of andere personen.

Waar hij stelt dat hij nog steeds goede banden onderhoudt met de dochter van zijn ex-partner, laat hij na aan te tonen dat die contacten niet verder kunnen worden onderhouden vanuit zijn herkomstland. Bovendien staat het verzoeker ook vrij om bezoek te ontvangen in zijn herkomstland.

Hij toont niet aan welke relaties dermate sterk zijn zodat zij zouden vallen onder de bescherming geboden door artikel 8 EVRM. Bovendien verblijft verzoeker illegaal in het Rijk. Tenslotte toont hij niet aan dat hij geen gezinsleven of privéleven zou kunnen opbouwen in zijn herkomstland.

Waar hij stelt dat hij tijdens zijn verhoor erop had kunnen wijzen dat hij reeds in 1999 aanwezig was in België, dient opgemerkt dat de verwerende partij hiervan op de hoogte was en dat er precies werd op gewezen dat verzoeker na zijn repatriëring geen stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met de verblijfsreglementering. Waar hij meent dat hij had kunnen toelichten dat hij 12 jaar een relatie heeft gehad met mevr. Luyckx, die hem psychologisch zou misbruikt hebben, dat hij nog steeds goede familiale belangen onderhoudt met de dochter en zus van zijn ex-partner, hier familieleden en vrienden heeft, dient opgemerkt dat hij niet aantoont op welke wijze die elementen een ander licht hadden kunnen werpen op de beoordeling van zijn administratieve situatie.

Uit voornoemde motivering blijkt dat de gemachtigde wel degelijk acht heeft geslagen op het voorgehouden gezinsleven van verzoeker in het licht van artikel 8 van het EVRM, en bijgevolg ook in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Immers, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zoals het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee volgens de beide normen rekening zou moeten worden gehouden op een verschillende manier zou moeten worden ingevuld.

Dienaangaande moet erop worden gewezen dat niet wordt betwist dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft nu verzoeker niet beschikt over een verblijfsrecht of –machtiging in het Rijk, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het door verzoeker voorgehouden gezinsleven.

Aldus oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In deze dient de Raad op te merken dat verzoeker niet kan ontkennen dat het voorgehouden gezinsleven werd ontwikkeld in een periode waarin de betrokkenen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van hen er toe leidt dat het voortbestaan van gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM blijkt derhalve prima facie niet.

De twee middelen zijn niet ernstig.

2.4. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

M. MILOJKOWIC